

STENBOCK, m. 2. 1) En art af Bocksläget med grågul ragg och knöliga, framtill kantiga, mycket stora horn. *Capra Ibex*. — 2) Ett af tecknen i djurkretsen. *S-ens tecken*.

STENBORR, m. 2. ell. **STENBORRARE**, m. 3. 1) Se *Bergborr*. — 2) En mussla, som borrar sig in i trä och sten. *Pholas dactylus*.

STENBOTTEN, m. 2. pl. — *bottnar*. Stenig botten.

STENBROTT, n. 3. Ställe, der sten brytes.

STENBRÄCKA, f. 1. Örtslägtet *Saxifraga*.

STENBUNDEN, a. 2. neutr. — *et*. Mycket stenig. *S. mark*.

STENBÅR, f. 2. Bår att bära sten på.

STENBÅR, n. 3. Se *Jungfrubår*.

STENDAM, ständämm, m. 2. Dam, byggd af sten.

STENDRIFVANDE, a. 1. Som fördrifver sten (bem. 10). *S. medel*.

STENDÖD, stén dö'd, a. 2. (fam.) Alldeles död. *Falla s. ned*.

STENDÖF, stén dö'f, a. 2. (fam.) Alldeles döf.

STENEK, stének, f. 2. Se *Jernek*.

STENFALK, m. 2. En art af falkslägtet, 11—15 tum lång; häckar i Skandnaviens nordliga bergstrakter. *Falco Lithofalco*.

STENFAT, n. 3. Fat af stengods eller kruk-makargods.

STENFOT, m. 3. Grundlag af sten under en byggnads väggar.

STENFRUKT, m. 3. Frukt med sten (bem. 8), t. ex. plommon.

STENFRÖ, n. 4. Örten *Lithospermum officinale*, med gula och hvita blommor, samt glatta frön med hårda skal.

STENFYLLNING, f. 2. Fyllning med småsten.

STENGALLE, m. sing. Sjukdom hos hästar, då fotleden eller kotan svullnar.

STENGATA, f. 1. Gata, belagd med sten. (Fam.) *Bo på s-n*, vara stadsbo.

STENGET, f. 3. pl. — *getter*. En art af Gazellslägtet, i södra Europas fjälltrakter, till storleken lik en get; har svarta, raka horn med haklik, tillbakaböjd spets. Antilope *Rupicapra*. Kallas äfv. *Alpget*.

STENGETBÖSSA, f. 1. Ett slags dubbelbössa.

STENGODS, n. sing. 1) Massa af lera och sand, hvaraf kärl tillverkas. — 2) Sådana kärl. *Hvitt s.*, engelskt porslin.

STENGOLF, n. 3. Med stenhällar eller mursten belagd grund i boningsrum eller förstugor, kyrkor, o. s. v.

STENGRAF, f. 2. pl. — *grafvar*. Stenfylld graf för källors afledning i äng eller åker.

STENGRAVUR, -- vy'r, m. 3. 1) Graving i sten. — 2) Se *Stensnideri*.

STENGRUND, n. 3. Stenigt grund i haf ell. sjö. — *S. m.* Se *Stenbotten*, *Stenbot*.

STENGRUS, n. sing. 1) Stenblandadt grus. — 2) Se *Grus*, 3.

STENGULT, n. sing. Ett slags brungul färg af rå, finmalen blende, som användes till anstrykning af boningshus.

STENGYTTRING, f. 2. Gyttring af stenartadt ämne.

STENHJERTA, n. 4. (fig.) Stenhårdt hjerta.

STENHOP, m. 2. Hop af stenar. *Förvandla en stad i en s.*, i grund förstöra den.

STENHUGGARE, m. 3. En, som utöfvar stenhuggeri.

STENHUGGERI, n. 3. 1) Gröfre stenarters bearbetning till byggnadsbehof, vaser, kokkärl,

bildstoder, m. m. — 2) Ställe, der sådan bearbetning sker.

STENHUGGNING, f. 2. Se *Stenhuggeri*.

STENHUMLA, f. 1. En art humla, som bygger i stenhögar, svart framtill, baktill rödaktig. *Bombus lapidarius*.

STENHUS, n. 3. Hus, uppfördt af mursten.

STENHÅRD, a. 2. 1) Hård som sten. *S-a klippan*. — 2) (fig.) Känslolös, obevklig. *S-t hjerta*.

STENHÖG, m. 2. Se *Stenhop*.

STENIG, a. 2. 1) Beströdd, full med stenar. *S. mark*. — 2) Som har stenartadt gyttring. *S-a päron*. — *Stenighet*, f. 3.

STENKÄR, n. 3. 1) Kar af sten. — 2) Se *Stenkista*. — 3) Träinfattningen kring qvarnstenar.

STENKAST, n. 3. 1) Kastning med stenar. — 2) Så långt man kan kasta med en sten. *Huset ligger blott ett par s härifrån*.

STENKISTA, f. 1. Fyrkantig timring, fylld med sten.

STENKITT, n. 3. Ett slags kitt, hvarmed sten, glas, porslin o. d. förbindes.

STENKNOSTER, n. 3. Knoster att sönder slå sten med.

STENKNÄCK, m. 2. Sparfågel af Finkslägtet, 7 tum lång, med rostbrun fjäderbeklädnad; lever af frön och kärnor, i synn. körsbärskärnor. *Fringilla Cocothraustes*.

STENKOL, n. 3. Kolartadt bränsle, som finnes på vissa ställen under jordytan, på större eller mindre djup, och härrör från en äldre, begrafven vegetation. — *Ss. S-sgrufva*, *-sknapp*, m. m.

STENKOLF, m. 2. pl. — *kolfvar*. Se *Orthoceratit*.

STENKOLIK, -- i'k, f. 3. Kolik, som härleder sig af sten i blåsan. [-colik.]

STENKOLSBECK, n. sing. Ett slags beck, som återstår, då stenkolsolja fränskiljes ur stenkolstjära.

STENKOLSOLJA, f. 1. Ett slags olja, som innehålles i stenkolstjära.

STENKOLSSTYBB, m. 3. Pulveriserade stenkol.

STENKOLSTJÄRA, f. sing. En vidbränd olja, som erhålles genom distillation af stenkol.

STENKORALL, -- äll, m. 3. Benämning på koraller med stenhårda stammar.

STENKRASSE, m. sing. En art krasse, som växer ibland stenar. *Lepidium petraeum*.

STENKRUKA, f. 1. - **KRUS**, - **KÄRL**, n. 3. Kruka, krus, kärl af kruk-makargods.

STENKÄRNA, f. 1. Kärna med stenartadt skal (sten), t. ex. i plommon.

STENLÄG, n. 3. Lag af stenar, t. ex. i en mur.

STENLAKE, m. 2. pl. — *lakar*. Lake, som vistas uti invikar.

STENLERA, f. sing. Lera, som begagnas till kruk-makargods.

STENLILJA, f. 1. Se *Encrinil*.

STENLIM, n. 3. Se *Stenkitt*.

STENLUPEN, a. 2. neutr. — *et*. Öfverdragen med en skorpa af sten.

STENLÄS, n. 3. Verktyg att lyfta stenar.

STENLÄGGA, v. a. 2. (böjes som *Lägga*) Belägga med sten. *S. gator*, *rum*.

STENLÄGGARE, m. 3. En, hvars yrke är att stenlägga.

STENLÄGGNING, f. 2. 1) Arbetet, då man stenlägger. — 2) Stenlagd plats.

STENMASSA, f. 1. 1) Massa af stenar. — 2) Konstgjord efterhärming af åtskilliga stenarter.